

Papeževa poslanica za 62. svetovni dan molitve za poklice »Romarji upanja: dar življenja«

V sredo, 19. marca 2025, na slovesni praznik sv. Jožefa, je izšla poslanica svetega očeta Frančiška za 62. svetovni dan molitve za poklice, ki ga bomo obhajali na četrto velikonočno nedeljo, 11. maja 2025, z naslovom Romarji upanja: dar življenja.

Papež Frančišek

Poslanica svetega očeta Frančiška za 62. svetovni dan molitve za poklice 11. maja 2025 Romarji upanja: dar življenja

Dragi bratje in sestre! Na 62. svetovni molitveni dan za poklice se želim obrniti na vas z veseljem in spodbudnim povabilom, da bi bili romarji upanja in bi velikodušno podarjali svoje življenje.

Poklic je dragocen dar, ki ga Bog seje v srca, klic, da izstopimo iz sebe in se podamo na pot ljubezni in služenja. In vsak poklic v Cerkvi – pa naj bo laiški, ali pa službeno duhovništvo ali posvečeno življenje – je znamenje upanja, ki ga Bog goji za svet in za vsakega svojega otroka.

V našem času se mnogi mladi počutijo izgubljeni pred prihodnostjo. Pogosto doživljajo negotovost glede zaposlitvenih možnosti, še globlje pa krizo identitete, ki je kriza smisla in vrednot, ki jo je zaradi digitalne zmede še težje premagati. Krivice do slabotnih in revnih, brezbriznost sebične blaginje in nasilje vojn ogrožajo načrte za dobro življenje, ki jih gojijo v duši. In vendar nas Gospod, ki pozna človekovo srce, ne pušča v negotovosti, nasprotno, v vsakomur želi zbuditi zavest, da je ljubljen, poklican in povabljen kot romar upanja.

Zato smo odrasli člani Cerkve, posebno še pastirji, spodbujeni, da sprejemamo, razločujemo in spremljamo poklicno pot novih generacij. Vi, mladi, pa ste poklicani, da ste protagonisti, ali bolje so-protagonisti s Svetim Duhom, ki zbuja v vas željo, da bi iz življenja naredili dar ljubezni.

Sprejeti pot svoje poklicanosti

Dragi mladi, »vaše življenje ni 'medtem'. Vi ste 'zdaj' Boga, ki vas želi rodovitne.« (Posinodalna apostolska spodbuda *Cristus vivit*, 178). Zavedati se moramo, da dar življenja zahteva velikodušen in zvest odgovor. Poglejte mlade svetnike in blažene, ki so z veseljem odgovorili na Gospodov klic: na sv. Rozo iz Lime, sv. Dominika Savia, sv. Terezijo Deteta Jezusa, sv. Gabriela Žalostne Matere Božje, sv. Karla Acutisa – kmalu svetega – Petra Jurija Frassatija in še mnoge druge. Vsak od njih je svojo poklicanost živel kot pot k polni sreči v odnosu z živim Jezusom. Ko poslušamo njegovo besedo, nam gori srce v prsih (prim. Lk 23,32) in čutimo željo, da bi Bogu posvetili svoje življenje! Zato želimo odkriti, v kakšni obliki življenja naj vračamo ljubezen, ki naj jo On prvi daje.

Vsaka poklicanost, zaznana v globini srca, povzroči, da vzklije odgovor kot notranja spodbuda k ljubezni in služenju, kot vir upanja in ljubezni, ne pa kot iskanje samopotrditve. Poklicanost in upanje se torej srečujeta v Božjem načrtu za veselje vsakega moškega in vsake ženske, vseh osebno poklicanih, da darujejo življenje za druge (prim. Apostolska spodbuda *Evangelii gaudium*, 268). Veliko mladih skuša spoznati pot, na katero jih kliče Bog, da jo prehodijo: nekateri prepoznajo – pogosto z začudenjem – poklicanost v duhovništvo ali v posvečeno življenje; drugi odkrijejo lepoto poklicanosti v zakon in v družinsko življenje, pa tudi v zavzetosti za skupno dobro in za pričevanje vere med sodelavci in prijatelji.

Vsako poklicanost poživlja upanje, ki se prevede v zaupanje v Previdnost. Za kristjana je upanje namreč veliko več kot preprost človeški optimizem: prej je gotovost, ki je zakoreninjena v veri v Boga, ki deluje v zgodovini vsakega človeka. In tako poklicanost zori skozi vsakodnevno zavzetost za zvestobo evangeliju, v molitvi, v razločevanju, v služenju.

Dragi mladi, upanje v Boga ne razočara, ker On vodi vsak korak tistega, ki se zanese Nanj. Svet potrebuje mlade, ki so romarji upanja, pogumni v posvečanju svojega življenja Kristusu, polni veselja zgolj zaradi dejstva, da so njegovi učenci-misijonarji.

Razločevati pot svoje poklicanosti

Odkritje lastne poklicanosti se dogaja po poti razločevanja. Ta pot nikoli ni samotarska, ampak se odvija znotraj krščanske skupnosti in skupaj z njo.

Dragi mladi, svet vas priganja, da sprejemate hitre odločitve, da dneve napolnite s hrupom in vam preprečuje, da bi doživeli tišino, odprto za Boga, ki govori srcu. Imejte pogum, da se ustavite, da prisluhnete sami v sebi in vprašate Boga, kaj sanja za vas. Tišina v molitvi je nujna, da v svoji zgodovini »beremo« Božji klic in da svobodno in zavestno odgovorimo.

Zbranost nam omogoči razumeti, da smo vsi lahko romarji upanja, če svoje življenje podarimo, posebno še služenju tistim, ki živijo na materialnih in bivanjskih obrobjih sveta. Kdor prisluhne Bogu, ki kliče, ne more prezreti krika tolikih bratov in sester, ki se čutijo izključeni, ranjeni, zapuščeni. Vsaka poklicanost odpira za poslanstvo biti Kristusova navzočnost tam, kjer sta najbolj potrebni luč in tolažba. Zlasti verni laiki so poklicani, da so z družbeno in poklicno zavzetostjo »sol, luč in kvas« Božjega kraljestva.

Spremljati pot poklicanosti

V takšnem obnebu naj se pastoralni in poklicni delavci, zlasti duhovni spremljevalci, ne bojijo spremljati mladih z zaupanjem, polnim upanja in potrpežljivosti v Božjo pedagogiko. Gre za to, da so zanje osebe, sposobne poslušanja in spoštljivega sprejemanja; osebe, ki se jim lahko zaupajo; modri vodniki, ki so jim pripravljeni pomagati in so pozorni na prepoznavanje Božjih znamenj na njihovi poti.

Zato spodbujam k pospeševanju skrbi za krščansko poklicanost na različnih področjih človekovega življenja in delovanja ter naklonjenost za duhovno odprtost vsakega posameznika Božjemu glasu. V ta namen je pomembno, da izobraževalne in vzgojne poti predvidijo primeren prostor za spremljanje poklicev.

Cerkev potrebuje pastirje, redovnike, misijonarje, zakonce, ki znajo z zaupanjem in upanjem Gospodu reči »da«. Poklic ni nikoli zaklad, ki ostane zaprt v srcu, ampak raste in se krepi v skupnosti, ki veruje, ljubi in upa. In ker nihče ne more sam odgovoriti na Božji klic, vsi potrebujemo molitev in podporo bratov in sester.

Predragi, Cerkev je živa in rodovitna, ko rojeva nove poklice. Svet pa pogosto nezavedno išče priče upanja, ki s svojim življenjem oznanjajo, da je hoja za Kristusom vir veselja. Ne naveličajmo se torej prositi Gospoda za nove delavce za njegovo žetev, prepričani, da On še naprej kliče z ljubeznijo. Dragi mladi, vaša hoja za Gospodom zaupam priprošnji Marije, Matere Cerkve in poklicev. Vedno hodite kot romarji upanja po poti evangelija! Spremljam vas s svojim blagoslovom in vas prosim, da molite zame.

Rim, Poliklinika Gemelli, 19. marec 2025.

Frančišek